werkt en daarna bij gedeelten zal doorgezonden worden." — De chef van den geheimen telegrammendienst was met zijn geheelen staf aanwezig en lange telegrammen kwamen geregeld binnen.

Een paar maal had men getracht de werkkamer binnen te gaan, maar de chef had de deur gesloten, daar de zenuwachtige stemming anders op zijn assistenten kon overslaan.

Een uur verstreek en nog werd de deur niet geopend. .... De president der republiek eischte als hoogste staatsbeambte toegang; de chef verscheen aan de deur en verklaarde nog niet gereed te zijn daar er onduidelijke cijfergroepen in het telegram voorkwamen. Hij had naar Londen om opheldering geseind. ...

Enkele staatsambtenaren konden hun zenuwen niet onderdrukken en begonnen den Engelschen gezant te beleedigen en te verwijten dat Engeland moedwillig verkeerd had geseind. De gezant eischte dat zij onmiddellijk hun verontschuldiging voor de insinuaties zouden aanbieden, daar hij anders genoodzaakt zou wezen zijn regeering er van in kennis te stellen. De president van de republiek wist de gemoederen weer tot bedaren te brengen en men wachtte. Eindelijk werd de werkkamer geopend en de chef van het geheime telegrafische staatsverkeer vroeg aan den president verlof het verslag voor te lezen. — „Lees . . . lees . . . !" riep men. — De president knikte den chef toe en hij las met duidelijke stem, die geen enkele emotie verried . . . .

„Het telegram is verzonden uit New York en samengesteld uit gegevens, die de heer Lecoque uit Minneapolis naar New York gezonden heeft." — „Waar is het recept ?" . . . . riep men. — „Dat geklets geeft ons niets!"

De president verzocht om stilte en de chef vervolgde : „Zooals men weet, heeft Raja Mullah aan Bonboirie verteld dat zijn motorboot een tocht over den oceaan gedaan heeft. Deze mededeeling gaf mij aanleiding Uw college voor te stellen onze onderzoekingen ook in de Vereenigde Staten te doen. Hierop werd goedkeuring verkregen en dadelijk na onze aankomst werd door ons corps in alle havensteden langs de kust van den Atlantischen oceaan 'n onderzoek ingesteld of er jaren geleden uit Europa een motorboot was binnengeloopen. Al spoedig ontvingen wij bericht uit Charleston dat men zich herinnerde dat 'n kleurling, komende uit Europa, met een motorboot daar geland was en na een verblijf van zes maanden weer was vertrokken. Persoonlijk ging ik naar Charleston en na veel vragen kwam ik te weten dat de kleurling niemand anders dan Raja Mullah geweest kon zijn, die bij zijn vertrek aan den havenmeester verklaard had, ziek geweest te zijn. . . .

Wij lieten na deze mededeeling een advertentie in alle Amerikaansche kranten plaatsen, waarin wij inlichtingen verzochten, omtrent dengene die Raja Mullah verpleegd had. Meer dan tienduizend brieven kwamen binnen en na twee maanden met de lezing er van bezig geweest te zijn, hielden we er tien over, die ons van dienst zouden kunnen zijn. Na een zeer nauwkeurig onderzoek hielden we een brief over, die een gunstig resultaat kon opleveren. In 't ziekenhuis te Minneapolis is een Arabier eenige jaren geleden op geheimzinnige wijze geopereerd. Alleen mondelinge inlichtingen werden verschaft. Ik ging naar Minneapolis en meldde mij bij den directeur. Nadat ik mij gelegitimeerd had werd ik tot den geneesheer-directeur toegelaten en deze vertelde mij dat er inderdaad op zekeren dag zich een Arabier kwam melden, die ofschoon hij door en door gezond was, toch geopereerd wilde worden en daarvoor een meer dan vorstelijk honorarium wilde betalen.

De directeur nam het voorstel aan, omdat de inrichting noodlijdend was. De Arabier stelde zich als Raja Mullah voor en verzocht hem in zijn rechterarm een opening te maken, waarin een kokertje van zeven centimeter lengte en twee centimeter breedte geborgen kon worden, maar zoo, dat dit geheel onzichtbaar was. De directeur vertelde:

„We voerden de operatie uit en hij doorstond de ondraaglijkste pijnen met een gelatenheid, die alleen een Oosterling eigen is. Toen de wond genezen was verborg hij het kokertje er in. Hij zeide ons dat het aldus goed verborgen was en dat het de nalatenschap van zijn vader vertegenwoordigde en hij daarmede de geheele wereld op d'r kop kon zetten. Hij betaalde ons met baren goud en ging weg. Het geheele personeel vereerde hem om zijn gedistingeerd en humaan optreden en niemand van hen liet hij zonder belooning.

De conclusie is dus, dat de geheimzinnige stof in zijn rechterbovenarm aan den binnenkant verborgen is. . . ."

De chef boog en de president nam het woord.

„Mijne heeren, de voorzitter van het syndicaat en de minister van financiën in gezelschap van den Engelschen gezant, zullen direct naar het gesticht gaan en door den geneesheer-directeur, den arm van Raja Mullah doen onderzoeken.

„Wij zullen hier het resultaat van het onderzoek afwachten."

De commissie verliet dadelijk het presidentieele paleis en na een snellen auto-rit van een halfuur arriveerde men aan het krankzinnigengesticht.

Het officieele gezelschap werd natuurlijk direct toegelaten en werd verzocht in de wachtkamer te verblijven totdat de directeur kwam. Het personeel zocht het geheele gesticht af en na een half uur kwam de adjunct-directeur zeggen dat de directeur niet aanwezig was.

Uit naam van den president werd nu toegang tot de cel van Raja Mullah gevraagd .Onmiddellijk werd hieraan voldaan en de vertegenwoordigers der Fransche en Engelsche regeering kregen ieder een sleutel der cel.

Op weg naar de cel, maakte men allerlei veronderstellingen en verheugde men zich reeds over het bezit van het recept. Lecoque werd om strijd geprezen. — De cel werd geopend. Het was er intens donker. De adjunct-directeur draaide aan de buitenzijde van de cel het electrisch licht op en een schrik beving het gezelschap: in het midden van het lokaaltje lag een lijk. . . .

„Hij is dood,". . . . riep de adjunct-directeur.

„Zooveel te beter. Ontbloot zijn rechterarm," riepen een paar der aanwezigen.

„Mon Dieu, c'est Monsieur le directeur", riep de adjunct-directeur.

„Weet u het zeker ?"

„Natuurlijk. Raja Mullah is ontsnapt na den directeur vermoord te hebben."

„Dat heeft Duitschland ons geleverd !" riep er een.

„Of Engeland," schreeuwde een ander. . . . — Den volgenden morgen verscheen in alle Fransche bladen, van het grootste tot het kleinste een officieel communiqué waarin om aanhouding van Raja Mullah werd verzocht of om inlichtingen, die tot het ontdekken van zijn verblijfplaats zouden kunnen leiden. Hij of zij die den ontvluchten krankzinnige, hetzij levend of dood, aan de justitie overleverde, werd met een gift van fr. 500.000 beloond.

In het slot van deze mededeeling werd het vermoeden uitgesproken dat Raja Mullah zich waarschijnlijk in Duitschland zou bevinden.

* * *

Het stoomschip zonder naam, zonder reederij en nationaliteitsvlag zou om den Kaap naar de Arabische zee varen en zooveel mogelijk tijdens de reis uit het gezicht van de kust blijven. Het was een oude Engelsche boot van middelmatige grootte, die door den kapitein, een vroegeren loods van Sur, van een reeder te Bombay gekocht was. De bemanning bestond uit negerslaven, die van de lading die het schip vervoerde niets afwisten, daar de mannen bij het laden en lossen in een afzonderlijke ruimte opgesloten werden. Het schip had al heel wat goud-zendingen overgebracht en bijna alle wereldzeeën doorkruist. . .

(Wordt vervolgd).

Concours-Hippique te Hoofddorp.

1. Concours éenspannen voor gedekte merriën, toebehoorende aan en gereden door landbouwers. 1e prijs, Gebr. Bult. Haarl.meer met „Labda". 2. Concours éenspannen. Gereden door echtgenooten of dochters van landbouwers. 1e-prijswinster, Mej. Westerdijk, Groningen.

3. Springconcours voor springpaarden. (Handicap) Sprong Pitty Sing Vos, bereden door luitenant Jhr. P. J. Boogaert. 4. Klein jachtparcours met lage hindernissen voor korporaals en stukrijders. 5. Een van de tusschennummers „Tandems". Lady en Pady van mej. Wed. Van Delden, A'dam.

Groote kanjers van advertenties in de dagbladen, lokkende biljetten hadden onze aandacht gespannen, en er waren er heel wat, en niet alleen Amsterdammers, die zichzelven beloofden, dat het mocht gaan hoe het ging, maar van dit jaar zouden ze er weer heen. Want dit Hoofddorpsche Hippisch Concours heeft een groote vermaardheid, en dat het verleden jaar door de „tijdsomstandigheden" niet plaats had, was voor duizenden paardenliefhebbers 'n tegenvaller van wat ben je me. Maar dit jaar zou het er toch van komen, en het was al vroeg in den morgen te merken: er zou geen belangstelling te kort wezen. Dichtbevolkte treinen, wagens, bakjes, auto's, fietsen brachten duizenden liefhebbers aan, en . . . . de „pootenwagen", zorgde voor de rest. Met dit gevolg, dat het feestterrein om een uur of tien aardig vol begon te loopen; de tribunes waren al vrij dicht bezet, en om de afrastering stonden in dichte rijen de openlucht-kijkers. Het terrein zelf was een en al feestelijkheid. Groen, vlaggen, muziek en opgetogen menschenkinderen. Op de genoeglijke tonen der muziek beginnen al spoedig de mooie dieren een omgang, en lokken door houding, tred en verder physieke eigenschappen den bijval der kijkers. De rondgevoerde legerpaarden vinden daarna veel bekijks, en, nog mooier, ook daadwèrkelijk succes in den vorm van prijzen. Dan komen de aangespannen paarden, door landbouwers gereden en goed ook; het publiek juicht de bekende menners toe, en moedigt hun streven aan. Hoe zwierig, forsch, dartel of statig, al naar hun aard, trippen, schrijden, dansen en draven de roode vossen, glanzende zwarten, appelschimmels, struische bruinen voor de tilbury, sjees, dogcart en 't speelwagentje, gezellig en landelijk; hoe prettig rinkelt het tuig, rammelt het gespan en gonst de grond bij het rondzwieren van de edele spannen, als in een levenden, nobelen draaimolen. Het publiek geniet, maar de geestdrift wordt ten top gevoerd, als de artillerie daverend het grasveld kwam oprennen; manoeuvres in galop, dat de grond ervan dreunde; een wild en prachtig schouwspel, in dezen tijd meer dan ooit ervoor berekend om de gemoederen van het menschdom op temperatuur te brengen. Luid applaus en gejuich loont de wakkere rijders. Later op den middag, nadat de toeschouwers zich met lunch, glaasjes bier, reepen kwatta, en niet het minst met in papieren meegevoerde cadetjes opgekikkerd hebben, komen weer de schoone dieren aangespannen of onder den man bijval, wisselbekers en prijzen in geld oogsten, waarbij mij van het hart moet dat de bekroonde edeldieren zelf zich met het meer ideëele deel — den bijval — tevreden moesten stellen, terwijl de eigenaars de reëele prijzen voor zichzelven opstaken, bij welke overweging aan mijn belezen brein de onvergetelijke verzen van onzen grooten vaderlandschen dichter even te binnen schoten:

Zoolang een paard zoo mooi galoppeert,
Wordt hij soms op een harddraverij getracteerd
En licht met een gouden zwiep of een paar nieuwe sporen vereerd.

De huzaren uit Haarlem kwamen ook weer eens fijntjes figuurrijden; een soort van keurig uitgevoerde Dalcroze gymnastiekoefening in het groot; niks meer en niks minder op mijn woord. Een nummer klein jachtparcours, gereden door stukrijders, behoorde tot de glansnummers, en zelfs de komiekigheid ontbrak hierbij niet heelemaal, want soms hielden de rossen hun koene berijders voor het lapje, door quasi-vermetel op de hindernissen toe te rennen om als ze er vlak voor stonden met een staal gezicht het te vertikken, wat het publiek bijna als één man om deed vallen van het lachen. Maar dat weigeren was maar een heel enkelen keer, hoor, de meesten „namen" glorierijk de hindernissen. Nog belangwekkender was het springconcours voor heerrijders, waarbij kranige stukjes vertoond werden. Één nummer moeten we vooral nog vermelden: een gevechtsoefening van de artillerie. In suizenden galop kwamen de stukken aandreunen; een twee hup waren ze opgesteld, gericht, pief paf poef, dooden en gewonden, waarop het Roode Kruis zijn vaardigheden en toewijding beproefde. De meer dan 6000 menschen waren opgetogen. Het 7e Concours Hippique in de Haarlemmermeer mag een uitmuntend geslaagd sportfeest genoemd worden. Der wakkere vereeniging „Vooruit", die het zoo goed organiseerde, onze waardeering, en in de tweede plaats onze hulde aan hare medewerkers. Ook aan de viervoetige, reeds op den omslag onzer schoolschriften zoo heerlijk dichterlijk bezongen:

Het paard is schoon en vlug en fier,
Het strekt tot nut en tot pleizier.

Kyf-Kyf.